

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/594/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712213347
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1712213347.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľa: GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom v Bratislave, Košická 56, IČO: 35 838 825, zastúpeného HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 12, proti odporcom: X/ V. K., L. Y. R., E.. E. XXXX/X, X/ R. J., L. Y. X. G., Š. X, o zaplatenie 1.659,90 eur s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 14. mája 2014, č.k. 9C 18/2013-161, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcom 1/ a 2/ zaplatenia sumy 1.659,90 eur spolu s príslušenstvom tvoreným úrokom a úrokom z omeškania; a odporcom náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že odporca 1/ uzatvoril s právnym predchodcom navrhovateľa - Slovenskou sporiteľňou a.s. zmluvu o splátkovom úvere dňa 03.03.2004, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru v sume 70.000,- Sk s úrokovou sadzbou 9,3 % ročne, pri výške splátky 1.560,- Sk, splatnosť prvej splátky bola dohodnutá dňom 20.04.2004 a konečná splatnosť dňom 20.01.2009. Dňa 03.03. 2004 odporkyňa 2/ uzavrela dohodu o určení, podľa ktorej ako ručiteľ vyhlásila, že berie na vedomie, že odporca 1/ uzavrel s právnym predchodcom navrhovateľa zmluvu o splátkovom úvere v sume 70.000,- Sk, a že ručiteľ uspokojí pohľadávky veriteľa v prípade, ak ich neuhradí dlžník - odporca 1/. Po čiastočnom späťvzatí návrhu sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 1.539,90 eur spolu s úrokom vo výške 9,3 % ročne z istiny 1.335,87 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne z istiny 1.335,87 eur od 22.12.2010 do zaplatenia. Takto zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 52, § 100 ods. 1, ods. 2, § 558, § 546, § 547 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť, nakoľko bol podaný po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 20.01.2012, teda 3 roky po splatnosti úveru, a návrh bol na súde podaný dňa 20.06.2012. Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu 1/, konštatoval, že toto nespĺňa požiadavky uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu a navyše vzhľadom na premlčanie nároku by nemohlo ísť o uznanie účinné, keď z prednesu odporcu 1/ bolo zrejmé, že v čase, kedy vyjadril ochotu splácať dlh, nemal vedomosť o tom, že sa jedná o pohľadávku premlčanú, a až po porade s právníkom premlčanie namietol, a preto, ak by aj dlh riadne uznal, nezakladalo by toto uznanie právny následok uznania premlčaného dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené uzavrel, že dňa 21.01.2009 začala plynúť premlčacia doba a táto skončila 21.01.2012 a žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej doby, pričom odporcovia účinne vzniesli námietku premlčania, preto nemohol premlčané právo navrhovateľovi priznať. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešným odporcom nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko si v konaní žiadne neuplatnili.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konania dôvodiac tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentoval, že zmluva o úvere bola uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorý ju zaraďuje medzi absolútne obchodné záväzkové vzťahy v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d/, ktoré ustanovenie je kogentné, z čoho vyplýva, že zmluvné strany si nemôžu dohodou vylúčiť aplikáciu Obchodného zákonníka na predmetný zmluvný vzťah, a teda je ustanovená obligatórna pôsobnosť Obchodného zákonníka a vzťahy zo zmluvy o úvere sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán, teda bez ohľadu na to, či zmluvnou stranou je podnikateľ alebo nepodnikateľ. Mal za to, že na daný záväzkový vzťah nemožno aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch, pretože účelom úveru bola rekonštrukcia bytu. Poukazoval na to, že v čase uzavretia zmluvy o úvere Občiansky zákonník vôbec neupravoval spotrebiteľské zmluvy a ustanovenia vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa boli prijaté a nadobudli účinnosť až po uzavretí zmluvy o úvere, čím sa súd prvého stupňa dopustil retroaktívneho uplatňovania ustanovení Občianskeho zákonníka

v rozpore s prechodnými ustanoveniami a Ústavou Slovenskej republiky. Poukázal na to, že aj zo zákona číslo 102/2014 Z.z. , ktorým sa s účinnosťou od 12.06.2014 dopĺňa ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka o poslednú vetu, vyplýva, že do účinnosti predmetnej novely je na predmetný záväzkový vzťah nevyhnutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Uznal, že uplatnená pohľadávka je čiastočne premlčaná, avšak naďalej má právo na zaplatenie nepremlčaných splátok, teda 8 splátok splatných od 20.06.2008 do 20.01.2009, z čoho vyplýva, že odporcovia majú naďalej nepremlčanú povinnosť uhradiť mu sumu vo výške 12.480,- Sk/414,26 eur s úrokom z meškania vo výške 10 % ročne od 21.01.2009 do zaplatenia.

Odporcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedli, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah a o spotrebiteľskú zmluvu, súd prvého stupňa správne aplikoval premlčaciu dobu a správne vyhovel ich námietke premlčania, preto navrhli napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods.1 O.s.p.), vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V preskúmvanej veci je zrejmé, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 03.03.2004, uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom 1/, ktorá je absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka (v znení v čase uzavretia zmluvy), je zároveň; ako typová zmluva uzatvorená podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (v znení v čase uzavretia zmluvy); spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú je nevyhnutné prednostne aplikovať aj kogentné ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, a to vrátane § 52 ods. 2 účinného od 01.04.2015, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Odvolací súd v tomto smere vychádzal z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia sp.zn. 3 M Cdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, sp.zn. 8 M Cdo 3/2015 zo dňa 28.05.2015), ktorý vo svojich rozhodnutiach o mimoriadnom dovolaní v súvislosti s aplikáciou uvedenej právnej úpravy vyslovil, že aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - je zrejmé, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako "orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy" bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých

mimoriadnym dovolaním by súd prvého stupňa (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktoré generálny prokurátor navrhuje zrušiť (žaloba by bola zamietnutá pre premlčanie nároku žalobcu - poznámka odvolacieho súdu).

Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd SR mal za to, že citované zákonné ustanovenia o ochrane spotrebiteľa je potrebné aplikovať bez ohľadu na to, kedy záväzkovoprávny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy vznikol, keďže citované právne predpisy neobsahujú prechodné ustanovenia k aplikácii týchto nových spotrebiteľských právnych noriem, a tým sa aplikujú vo všetkých konaniach, ktoré nie sú skončené bez ohľadu na to, v akom štádiu konania sa vec nachádza (prvostupňové, odvolacie či dovolacie konanie).

Hoci v minulosti odvolací súd zastával vo svojej rozhodovacej činnosti opačný názor, priklonil sa v danej veci; vzhľadom na vývoj rozhodovacej činnosti v tejto otázke a posun ďalšej súdnej praxe; k názoru, že aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2015, sa uvedené zákonné ustanovenie (§ 52 ods. 2 zákona č. 102/2014 Z.z. a čl. IV. zákona č. 151/2014 Z.z.) vzťahuje.

S poukazom na uvedené právne závery sa odporcovia dôvodne dovolávajú premlčania navrhovateľom uplatňovaného nároku vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa a obsah jeho odvolania; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov; nebol spôsobilý spochybníť ani správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa, na ktorých tento založil svoje rozhodnutie.

Odvolací súd tak nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu správne posúdil vnesenú námietku premlčania, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa; ktorým návrh navrhovateľa pre premlčanie ním uplatňovaného nároku vo všeobecnej premlčacej dobe zamietol; ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešným odporcom 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodali návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť im

trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p., keď im ani žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.